

שלמה כוללת גם שטחים שאינם מחוזקים כיום בידי צה"ל, כמו עברירידון המזרחי. ● אגב: אמיר וקוק, מלבר היריבות הרע-יונית שבניהם, ביחס ליהדות ולהגדרתה, הם ידידים טובים, המרבים לבקר איש בבית רעהו. ● הילד החטוף המפורסם ביותר בישראל, יוסף שוחמכר, הפך מאז ש-עמד במרכז ההתעניינות הציבורית לנער, כיום הוא בן שש-עשרה וחצי, והוא כבר מספיק גדול כדי להתראיין בערב פומבי. ואמנם, כליל שבת האחרון ראיון יוסלה, והדחים את הקהל בתשובותיו. "האם אתה יהודי מאמין?" נשאל. "כן", ענה. "אני מאמין כמו כל יהודי שבא להתפלל ליד הכותל בירושלים." או שאלה אחרת: "כמו ב-נראה בעיניך השב. הישראלי?" "כמו ב-סרטים", אמר יוסלה, "עם מבצעות שחורות ועם משקפיים שחורים." על השאלה אם מוכן הוא עתה לסלוח לחוטפיו מאז, השיב: "בוודאי, הרי יש לי לב יהודי". נערת-הזווה והאופנאית קטי מלמור השאירה אחרון הרבה חובות, כשירדה מן הארץ. נושיה שמחו לכן לקרוא לאחרונה מודעה בעתון, בה הודמנו להודיע על תביעותיהם לתביעת-דואר מסוימת. בחושבם כי נעשה ניסיון לארגן את הנושים, נענו רבים מהם לבקשה. עתה הופתעו להיווכח, כי את ה-מודעה פירסמה קטי עצמה. אחר שחתתה בלונדון, והומינה לשם גם את בעלה-לשעבר, הסופר יורם מלמור, היא החליטה גם ש-הגיע הזמן לשלם את החובות. ● כמו כל יצירה גדולה, זכה גם שירה המפורסם של נעמי שמר לשמש נושא לאירוניה. התמי ליל החדש: "שיניים של זהב ושל נחושת ועם חור...". ● והבדיחה הנפוצה עתה בארץ: הרב האלוף שלמה גורן יוצא בלאות הוא החליט להצטלם עם על הגשר המפורסם, בפרוה הידועה של חוזה מדינת היהודים, בנימין זאב הרצל. ויש לו באמת את כל האבירים הנחוצים לכך: גם זקן וגם חוזה.

גניבה אומנותית

הרבה עתונאים בתל-אביב שאלו את עצמם לאחרונה, לאן נעלם חברים למקצוע דן מורקין — זה שהיה פעם כתב קול-ישראל, ולאחר מכן כתב בהארץ. השבוע נפתרה התעלומה, ומפי מקור מוסמך, סיפרה אשתו: "לדני נמאס קצת מהעתונות, לכן נטל חופשה ארוכה ויצא לעבוד בדיג, על גבי ספינה השטה עתה באוקיינוס האטלנטי". ● ולהיכן נעלם דן בן-אמון, שכלבד הופעתו השבועיות במלון דן אינו נראה יותר בין כסית לקליפורניה פשוט מאד: הוא תפס רצינות ומסתגר ב-ביתו היפואי, לצורך כתיבת ספר, שנושא שמו עדיין בסוד. ● יהורם גאון, הקזבל הידוע, לא שכח אף לרגע את מוצ-או הירושלמי. השבוע החליט לאסוף עוד תשעה ירושלמים, רצוי מעולם התיאטרון, כדי שיעלו יחדיו לעיר מולדתם, להתפלל בצחצח תפילת סליחות. מלבד היותם, ירו-שלמים, הייבים המועמדים להיות בני ה-עדה הספרדית, שכן התפילות תיערכנה ב-נוסח יהודי ספרד. ● עליזה שדה, מי שהייתה פעם מלכת-היופי בישראל, טסה החודש לארצות-הברית, שם הובטחו לה הופעות טלביזיה למשך שנה. הורה אביה: "עד עכשיו לא מצאה עליזה משהו מתאים כאן בארץ, ואולי תמצא שם". ● זכרים עדיין את האילתי רפי נדסון? ובכן, הוא יצא לפני למעלה משנה לאירופה, כדי להיות מארגן לומר ישראלי צעיר. לאחרונה הגיע עם זמרו לאמסטרדם, וישראלים שפי-שו בו שם מספרים, כי תוך תקופה קצרה הצליח נדסון להתייד עם כל אבות העיר, והוא ניכנס ויוצא בלישכת ראש-העיר, ממש כפי שעשה באילת בזמנו. ● הגנבים שפרצו החודש לתנוחם של צמד האומנים, ארי ורחל גרא, בתל-אביב, היו כנראה בעלי טעם מיוחד במינו. הם לא נגעו ב-קופה, והזניחו בכלל את שלל התכשיטים שמילא את התנוח. הם נטלו עימם רק עניבות-גברים, מעשיידי הצמד, העשויות כמה חפתים, אבל רק כאלה שהתאימו ל-עניבות. ● שמואל ("מולי") אבישר, כדורסלן נבחרת ישראל, שיצא לרומניה ב-דרך לאליפות אירופה, גילה השבוע כיצד הצליח להשתלב לנבחרת, למרות המול הרע שפקד אותו בשנה האחרונה, כששבר את ידו לפני צאת הנבחרת למשחקיה בבאג-קוק: "עליתי בחברת ידידים אל הכותל המערבי, ושמתי בין האבנים שלו פתק, עליו כתבתי: מי יתן ואסע עם הנבחרת."

שנכבשו על-ידי צה"ל במלחמת ששת-הימים. הקוראים חריהעין, שעקבו גם אחרי פירסור-מים קודמים של התנועה, נדהמו לגלות כי חתימות שני אישים פעילים בגוף הזה נעדי-רות מן הרשימה המגוונת של החותמים. היו אלה המשורר אהרון אמיר והרב צבי יהודה הכהן קוק. ומה באמת מסתתר מאחורי התעלומה הזאת? משפט אחד בהצהרה, האומר, בין השאר, כי "ארץ

יוסנה שוחמכר

עם מגבעות שחורות ומשקפיים שחורים

ישראל השלמה היא עתה בידי העם ה-יהודי... אמר דרש לכתוב "עמנו" במקום "העם היהודי", כדי שלא יצטרך להכיר ב-הודמנות זו בעם יהודי עולמי, ואילו הרב קוק, לעומת זאת, לא הסכים עם ההגדרה "ארץ-ישראל השלמה", כי לדעתו הארץ ה-

פסוקי השבוע

● העיתונאי עטאידה מני פור: "במקום לדרוש את הנחש שאים עליה, ישראל בלעה אותו ועכשיו היא צריכה לחיות עימו או למות ממנו".

● הפרופסור רוברטו כי קי, הסטטיסטיקאי הראשי של ה-ממשלה, בדברו על הילודה בקרב היהודים ובקרב הערבים: "לי יש ארבעה ילדים — מבחינה סטטיס-טית, לפחות, אני בסדר גמור".

● הערכת הצהרון, "מע-ריב", על אחד מבעלי הטור שלו:

"בן יקר הוא בנימין גלאי בן ה-שירה ובשרה הפרוה והעתונות שלנו; הוא חורש בהם ושותל בהם ומנכש בהם וגוונם ומגדל בהם כל שבעת המינים הטובים ומרחיק היחורים ומקצץ בגידולי הפרא".

● העתונאית זיוה יריב, בכתבה מלונדון: "נעים לטיל ב-מדינה קטנה, באופן מיוחד למי שבא מאמפריה רחבת ידיים במזרח ה-תיכון, בה השמש לא שוקעת בזמן האחרון".

● דובר "אגד", יוסף הר-רי, בשיר תשובה לשירו של חיים חפר, שביקר חריפות את הקואופ-רטיב לתחבורה: "נבדוק לדוגמה דמותו של נהג, המוביל את נוסעיו ביום חול ובחג, כיצד יראה כשיפול לידו, של משורר המשתכר לפי אורך טוריו... האמנם כדי לזכות בכמה אגורות, לא חשבו הבוסר והדרכים כולן כשורות?".

● סגן נשיא ארצות הברית, יוברט האמפר, לאחר שהתמנה ליו"ר הוועדה לחקר החלל החיצון ותחתיות הים: "אם כבר הקונגרס מוסר דבר-מה לסמכותו של סגן-הנשיא, הרי שזה נוגע או לשאלה שמחוק לעולמו, או לתח-תית פני-הים".

דוקטור האמיתי

אנשי יחסי-הציבור של ראש-הממשלה ער-בדים במרץ בזמן האחרון, אחרי שנפלה ההחלטה להציג את לוי אשכול בקוים הקידמיים של צה"ל, בכל השטחים הכבושים. ואמנם, תמונות שלו, בבגדי חאקי והצהרות שלו באותן הזדמנויות, התפרסמו כבר ב-עתונים. אך השבוע, בביקור בגדה, אירעה תקרית קטנה אחת שלא פורסמה, והרי היא: אשכול ופמלייתו, כולל שר-הבטחון, הגיעו לאי-שם אחד, והתקבלו על-ידי הנציגים ה-צבאיים והאזרחיים של ישראל במקום. לפתע הוגשה לאשכול עוגה גדולה, על מגש. תמה ראש-הממשלה: "מה פתאום עוגה?" ענו לו: "לא כל יום מזדמן לנו לראות את ראש-הממשלה אצלנו." באותו הרגע נשמעה הער-תו של משה דיין לסובבים אותו: "זה המזל שלכם! אני, למשל, רואה אותו כל יום." ● הערות אחרות השמיע לא מכבר הארכיאולוג החובב בשיחה עם הארכיאולוג החשוב יוחנן אהרונז. דיין עבר בערד, והתעניין בחפירותיו של אהרונז. זה סיפר לו כי חשף בית-מיקדש מהתקופה הישרא-לית, התואם במידותיו בדיוק את הבית ה-ראשון. כאשר גילה לדיין כי רוחבו של בית-המיקדש המקומי, כמו הירושלמי, היה פחות מעשרה מטרים, נדהם שר-הבטחון. "אל תגלה זאת לאף אחד", אמר לו אהרונז, ספק בהלצה, נקראה על-ידי המארגנים, בראש-רבים, השיב דיין: חשוב יותר שאתה לא תגלה זאת לאף אחד, כי אי-אפשר לחבוע לישראל את הרחבה העצומה של הרהבת-בגלל בית-המיקדש כזה קטן. ● העצרת שכוונסה השבוע בחיל התרבות בתל-אביב, לזכרו של יצחק שדה, לרגל השנה ה-15 לפטירתו, נקראה על-ידי המארגנים, בראש-תו של הקריין עמיקם גורביץ, בשם אקדמיה. כלומר: מאין יום עיון להערכת תורתו של המנות. המרצה המרכזי היה ה-פלמ"חניק-לשעבר והרמטכ"ל כיום, רב-אלוף יצחק רבין. כשסיים את נאומו, העיר הו"ר, שר-העבודה יגאל אלון: "אחרי הרצאה כזו, אין ספק שרובין מגיע תואר דוקטור אמיתי, ולא תואר דוקטור של כבוד, כפי שניתן לו בעצרת שהתקיימה בהרצו-פים." רבין הסמיק לשמע המחמאה וכיסה פניו בידיו. ● באי הכנס שהבחינו ביוסף גבעון, הוא יוסף ג'י המפורסם, יכלו לר-אות מקרוב את הטכניקה המפורסמת שלו להכרת אנשים חשובים. למשל: דקות ספור-רות לפני תחילת הוועידה, אחרי ששינוי החדות של ג'י צדו את אלון ורבין, שישבו זה ליד זה, ניגש אליהם, נעמד מולם והביט להם ישר בפרצוף. שניהם עשו תחילה רושם כאילו אינם מבחינים בו, אך הוא נשאר עומד מולם ולא זו. רק כעבור שתיים-שלוש דקות, כשנאלצו כבר לסובב את ראשיהם לעברו, חיך מאונן לאון והושיט להם יד. ומי יכול לסרב להושיט את ידו במצב כזה? ● אורחים באותו כינוס היו מרבית אלופי צה"ל, חלקם במדים וחלקם בחולצות לבנות, וכן מפקדים בכירים של ההגנה והפלמ"ח. נחום שריג, למשל, מי שהיה בזמנו מפקד חטיבת הנגב, ובתקופה קודמת יותר אחד מחמשת לידיו, ודווקא עם זה הנקרא יצחק שדה שריג. הנער נולד לפני חמש-עשרה שנה, סמוך לפטירתו של שדה, ונקרא לכן על שמו. ● אורח אחר, שבא אף הוא בחברת בנו, היה הח"כ הקומוניסטי לשעבר, משה סנה, שהיה בתקופה מסוימת בזמן המנדט הרמ"א (ראש מפקדה ארצית) של ההגנה. רבים מהנוכחים הפגינו את שביעות רצונם מן השינוי שחל בסנה ובמפלגתו בזמן האחרון, וניגשו אליו בזה אחר זה, כדי ללחוץ את ידו. המנהיג הקומוניסטי ה-השתתף בשירת הימנון הפלמ"ח בסוף הערב. ● כשעבר לאחרונה השר ללא תיק, מנחם בגין, בדרך מירושלים לתל-אביב, ליד מנזר השתקנים בלאטרון, פלט תוך כדי אנחה: אילו אפשר היה להכניס כמה מן המנהיגים למנזר הזה לתקופת מה, היה יותר קל לכולנו. ● בגין, כידוע, הוא אחד מן השחק-נים שבינו שרי ממשלת הליכוד הלאומי, אך מה שהוא לא ידע, וזהו העובדה כי נוירי מנזר השתקנים דווקא מרבים לדבר, יכול להיווכח בכך כל ישראלי שבא לסיר במנזר. אגב: מבין נוירי אטרון מושך את תשומת-לב המבקרים נויר אחד, יהודי-לשע-בר, שהעברית השגורה בפיו היא צברית.

הלב היהודי

התנועה למען ארץ-ישראל השלמה פירס-מה השבוע את מודעותיה הגדולות בעתונות. הקוראות לסיפוח מלא של כל השטחים

כרמל מזרחי

ראשון לציון
וזכרון יעקב

לא יאומן פי יסופר!

לבעל מותר להתחרט

בשבת אהולי שבסודאן נער-כים הנשואין בין גבר לאשה לא פעם אחת אלא שלוש פעמים. רק לאחר שלושה טכסי כלולות הנערכים לא ברציפות, נחשבים הנישואין כבעלי-תוקף. מנהג זה בא להגן על גברים פוזיזים ולאפי-שר להם להתחרט לפני שהכניסו את צוארם בעול באופן סופי. אבל שום בעל עזר לא התחרט על שביא לאשתו במתנה את הארנקון היפה והשימושי של "מרס" המכיל 6 גרבים וזהי-ר-משמש לטוח ארץ. שישית "מרס", על אף איכותה הרא-שונה במעלה, מחירה 6- ל"י בלבד (או 7- ל"י לגרבי מיקרומש ארוכי מכפלה).

נשים מאמינות בגרבי

ה מ נ ו י
קיבלת
חשובנך,
נא פרע
אותו בהקדם.